

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Karla Černína a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **GREGOCAR, s. r. o.**, IČ: 27753999
sídlem Vlkošská 279, 696 42 Vracov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D.
sídlem Pivovarská 8, 682 01 Vyškov

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2022, č.j. 2970050/22/3010-00540-711474,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v návaznosti na vykonatelný Výkaz nedoplatků sestaveného ke dni 4. 4. 2022, ze dne 5. 4. 2022, č. j. 1661282/22/3010-00540-711474 (dále jen „Výkaz nedoplatků“) nařídil exekučním příkazem ze dne 7. 4. 2022, č. j. 1661281/22/3010-00540-711474 (dále jen

„exekuční příkaz“) daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí. Proti exekučnímu příkazu podal žalobce námitku, kterou žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Exekuční příkaz nebyl vydán v souladu se zákonem. Nedoplatky v exekučním příkazu se neshodují s údaji v evidenci daní. Tento rozdíl není nijak odůvodněn a buď je daňová exekuce nařízena v nesprávné výši, nebo je exekuční příkaz nepřezkoumatelný pro nedostatek odůvodnění. Nesoulad údajů mezi informační schránkou a úkony správce daně popírá účel zřízení informační schránky. V napadeném rozhodnutí musí být rozdíl mezi údaji přezkoumatelně zdůvodněn.
3. Žalobce daňové povinnosti platí průběžně podle podaných daňových priznání. Z toho však nelze dovozovat závěry žalovaného o částečné úhradě konkrétních daňových pohledávek. Žalovaným uváděné skutečnosti si žalobce (vzhledem odlišnosti od údajů v informační schránce) nemá možnost ověřit. Nemůže si tak být jistý ani zákonností exekuce a správností exekuované částky.
4. Žalovaný stran rozdílné datum splatnosti pohledávek jejich návazností na vydané zajišťovací příkazy v tomto ohledu vychází z nesprávných východisek a nerespektuje předchozí soudní rozhodnutí. Všechny doposud vydané zajišťovací příkazy byly soudy posouzeny jako nezákonné a byly zrušené. Těžko lze vyvozovat právní důsledky těchto příkazů pro žalobce. Žalovaným vymáhané nedoplatky s datem splatnosti 15. 6. 2020 jsou určeny nesprávně jak do data splatnosti, tak s tím související výší úroků z prodlení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, není jeho povinností odůvodnit rozdíly mezi výší evidované daňové povinnosti a výší postiženou exekučním příkazem. Exekuční příkaz obsahuje výši aktuálního nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, včetně odkazů na exekuční tituly. Částka a jednotlivé pohledávky jsou jednoznačně identifikovány. Žalobce nespecifikuje, v čem spatřuje nesoulad informační schránky s údaji v evidenci daní. Pokud žalobce za rozpornou považuje evidenci plateb žalobce, k tomu se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 3/2022 a 29 Af 19/2022. Evidence daní odpovídá stavu zveřejněnému v daňové informační schránce. Žalobce nejspíše mylně vykládá údaje z osobního daňového účtu a předpis na kreditní straně považuje za neměnný. Pořadí úhrady daně je stanoveno daňovým řádem.
6. O zrušení zajišťovacích příkazů není sporu. K pravomocnému stanovení daně došlo v době jejich platnosti. Pozdější zrušující rozhodnutí nemůže mít na již stanovenou daň vliv. Datum splatnosti (a tedy i výše úroku z prodlení) bylo určeno správně.

IV. Ústní jednání

7. Při ústním jednání dne 18. 2. 2025 strany setrvaly na svých závěrech.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.

9. Předmětem sporu v nyní posuzované věci je postup žalovaného jako správce daně při vydání exekučního příkazu a zákonnost nařízené daňové exekuce.
10. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující právní úpravy.
11. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu [s]právce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.
12. Podle § 149 odst. 2 daňového řádu je osobní daňový účet veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. S ohledem na přehlednost evidence daní může být daný druh daně rozčleněn na několik částí, o nichž se vedou samostatné osobní daňové účty.
13. Podle § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.
14. Podle § 152 odst. 4 daňového řádu se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.
15. Podle § 159 daňového řádu se může proti úkonu správce daně při placení daní, pokud nejde o rozhodnutí, u něhož zákon připouští podání odvolání, osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděl.
16. Podle § 164 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt povinen uvést, na kterou daň je platba určena, a správce daně ji na tuto daň přijme.
17. Ze spisového materiálu soud zjistil, že exekučním příkazem byla nařízena daňová exekuce prodejem nemovitých věcí žalobce. Exekuční příkaz byl vydán v návaznosti na vykonatelný výkaz nedoplatků.
18. Předně soud považuje za důležité uvést, že žalobní námitky se v mnohém neliší od námitek podaných žalobcem proti exekučnímu příkazu. Jak Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, v žalobě je třeba odlišovat uplatněné žalobní námitky a jednotlivé dílčí argumenty na jejich podporu. Správní soud má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními námitkami, což ale neznamená, že musí nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54). Odkáže-li soud v případě shody mezi svým názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění, jde o běžnou a možnou praxi, neboť není smyslem soudního přezkumu opakovat již dříve vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).
19. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost exekučního příkazu, a dále nedostatečnost jeho odůvodnění. Nedoplatky v exekučním příkazu se dle žalobce neshodují s údaji v evidenci daní a tento rozdíl není nijak odůvodněn. Daňová exekuce je buď nařízena v nesprávné výši, nebo je exekuční příkaz nepřezkoumatelný. Nesoulad údajů mezi informační schránkou a úkony správce daně popírá účel zřízení informační schránky.
20. Exekuční příkaz obsahuje všechny zákonné náležitosti, včetně řádného odůvodnění. Žalovaný v exekučním příkazu v odůvodnění popsal, z jakých důvodů bylo přistoupeno

k jeho vydání – žalobce nezaplatil vykonatelné nedoplatky, v důsledku čehož správce daně přistoupil k nařízení daňové exekuce dle § 178 odst. 3 daňového řádu. Exekuční příkaz byl vydán na základě exekučního titulu, z něhož jsou zjistitelné částky jednotlivých nedoplatků (viz Výkaz nedoplatků, § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu). Lze souhlasit s tím, že daňová exekuce je významným zásahem do práv daňového subjektu, avšak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že exekuční příkaz má být odůvodněn natolik rozsáhle, aby toto odůvodnění bylo podrobnější než například rozhodnutí, v němž je správcem daně dokazováno. Exekuční příkaz je vydáván v návaznosti na exekuční titul, jak již bylo uvedeno výše. Právě v rozhodnutí o námitce (§ 159 daňového řádu) proti exekučnímu příkazu je správce daně povinen odůvodnit, proč považuje za nedůvodné výtky, jimiž daňový subjekt zpochybňuje zákonnost exekučního příkazu (viz. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193).

21. Soud se přitom ztotožnil se žalovaným, že je zákonnou povinností žalovaného odůvodnit rozdíly mezi výší evidované daňové povinnosti a její výší postiženou exekučním příkazem. Nedostatek odůvodnění však nelze spatřovat v tom, že žalovaný v exekučním příkazu uvedl a rozepsal, že došlo u vymáhaných daní k jejich snížení před zahájením daňové exekuce. Správce daně je povinen vymáhat daňové nedoplatky v aktuální výši ke dni zahájení daňové exekuce. Správce daně mj. povinných náležitostí (§ 102 odst. 3 daňového řádu) uvedl v odůvodnění exekučního příkazu důvody výroku. Exekuční příkaz jasně a srozumitelně vymezuje práva a povinnosti žalovaného. Žalobce nespécifikuje, v čem spatřuje nesoulad s údaji v evidenci daní. Údaje v daňové informační schránce zobrazují stav na osobním daňovém účtu žalobce. Úhrada daně se dle § 152 odst. 1 daňového řádu na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně dle skupin: nedoplatky na dani a splatná daň, nedoplatky na příslušenství daně, vymáhané nedoplatky na dani, vymáhané nedoplatky na příslušenství daně. Podle daňového řádu se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti. Žalovaný uvedl, že je s žalobcem v rozporu nikoliv s údajem v evidenci daní, jež je zaznamenán na osobním daňovém účtu žalobce na debetní straně, neboť tento údaj je totožný s jeho evidencí a odpovídá pravomocnému rozhodnutí o stanovení daně, ale v rozporu s aktuální výší vykázaného nedoplatku, jenž je vykázan na exekučním příkaze. Jelikož údaje v daňové informační schránce zobrazují stav na osobním daňovém účtu žalobce, nikoliv vykázané nedoplatky, je toto pro posouzení správnosti exekučního příkazu irelevantní, neboť zde jsou údaje odpovídající pravomocnému rozhodnutí o stanovení daně.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že daňová exekuce byla nařízena k vymožení nedoplatku ve výši 20 561 555,60 Kč, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 4. 4. 2022 ve výši 15 365 008 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 500 000 Kč, tj. celkem 36 426 563,60 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 15 482 929,60 Kč od 5. 4. 2022 do zaplacení; výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou (dále též „ČNB“) pro první den kalendářního pololetí, v němž dochází k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Dále uvedl, že přezkoumal výši penále, které je vymáháno exekučním příkazem a zjistil, že výše penále zcela odpovídá evidenci daní i dodatečným platebním výměřům (dále též „DPLV“) ve znění rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“), kterými byla daň dodatečně stanovena a na tato rozhodnutí odkázal. U penále nebyl zjištěn žádný rozpor. Nahlédnutím do DPLV se soud ztotožnil se žalovaným.

23. Žalovaný neshledal nesoulad s evidencí daní ani u vymáhaných daní. Daně jsou v exekučním příkazu uvedeny v aktuální výši tak, jak jsou evidovány v evidenci daní. Žalovaný dále vysvětlil, že namítaný rozpor mezi výší daní uvedenou v exekučním příkazu a výší stanovenou dodatečnými platebními výměry ve spojení s rozhodnutími OFŘ je dán tím, že uvedené daně byly částečně hrazeny, a to: a) dobrovolnými platbami žalobce po vydání zajišťovacích příkazů, tyto platby byly hrazeny pod variabilním symbolem jednotlivých zajišťovacích příkazů, b) vymoženými částkami ze zajišťovacích exekucí, tyto úhrady byly přijaty pod variabilním symbolem zajišťovacích exekucí, c) platbami žalobce po pozbytí účinnosti zajišťovacích příkazů, tyto platby byly hrazeny pod variabilním symbolem žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně rozepsal konkrétní úhrady, o něž byly sníženy vymáhané nedoplatky. Uvedl, že s ohledem na uskutečněné platby došlo ke snížení částek, jež byly uvedeny v rozhodnutí OFŘ, a správce daně ke dni zahájení daňové exekuce zohlednil všechny uskutečněné platby žalobce.
24. Žalovaný prokázal existenci pohledávky ke dni nařízení daňové exekuce (pravomocné dodatečné platební výměry, vydaná rozhodnutí OFŘ a vydaný Výkaz nedoplatků). Shodně se žalovaným tak je soud toho názoru, že ke dni nařízení daňové exekuce byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání exekučního příkazu a tento obsahuje zákonné náležitosti. Z tohoto důvodu neshledává exekuční příkaz nezákonným ani nepřezkoumatelným. Dále soud uvádí, že evidence daní není předmětem řízení, nýbrž vykázané nedoplatky (jak již soud uvedl výše). Pokud žalovaný přistupuje k vymožení nedoplatků, je vždy povinen vymáhat daňové nedoplatky v aktuální výši ke dni zahájení daňové exekuce. Sám žalobce uznal, že daňové povinnosti platí průběžně podle podaných daňových přiznání. Žalovaný postupoval správně, pokud platbami zasílanými žalobcem či vymožené částky hradil na nedoplatky žalobce dle § 152 daňového řádu. Ostatně tuto skutečnost žalovaný uvedl i v napadeném rozhodnutí, v němž specifikuje, jaká položka exekučního příkazu byla o jakou platbu – o jakou částku a z jakého data snížena. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, neboť v jeho postupu neshledal pochybení.
25. Daňový subjekt namítá, že je nezbytně nutné, aby měl adresát ve správním rozhodnutí jasně vymezeny práva i povinnosti v souladu s principy právního státu. Daňová exekuce je významným zásahem do práv daňového subjektu, na zákonnost nařízení daňové exekuce je nutné klást vyšší nároky. Soud se s žalobcem i žalovaným ztotožňuje – exekuce je významným zásahem do práv žalobce. Stejně jako žalovaný však krajský soud nespatřuje exekuční příkaz nezákonným ani nepřehledným. Jak soud již uvedl, byly splněny všechny zákonné podmínky, rozhodnutí je zákonné, a obsahuje zákonné náležitosti. Pokud má daňový subjekt vykázané a neuhrazené nedoplatky, musí být připraven na to, že správce daně v takovém případě může přistoupit k daňové exekuci.
26. Daňový subjekt dále namítá, že mu není vůbec jasné, proč některé položky (částky) správce daně uvádí jako splatné k 15. 6. 2020 a některé k 15. 7. 2020 a jak správce daně k těmto datům dospěl. Žalovaný k tomu uvedl, že datum splatnosti 15. 6. 2020 je uvedeno v exekučním příkazu u položek 7., 9., 11., 13. a 14. a datum splatnosti 15. 7. 2020 je uvedeno v exekučním příkazu u položek 6., 8., 10., 12. a 15. Poukázal na to, že uvedená data vyplývají z ustanovení § 168 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 a § 251 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Dle ust. § 168 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 plyne, že dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení, jímž se rozumí den nabytí

právní moci DPLV. Dle ust. § 251 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 plyne, že penále z částky doměřené daně dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu je splatné do 30 dnů ode dne oznámení tohoto platebního výměru, nejdříve však ke stejnému dni jako stanovená daň, ze které je toto penále vypočteno.

27. Jak tedy žalovaný ve svém rozhodnutí popsal, částky dodatečně stanovené daně, proti kterým podal žalobce včas odvolání, byly v souladu se zákonem přezkoumány OFŘ, kdy bylo rozhodnutím ze dne 10. 6. 2020 č. j. 22106/20/5300-22442-712600 rozhodl o odvoláních žalobce proti DPLV na DPH. Rozhodnutí OFŘ č. j. 22106/20/5300-22442-712600 bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2020, čímž nabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že k zajištění úhrady daně byly správcem daně vydány zajišťovací příkazy, byla doměřená daň splatná dle § 168 odst. 4 daňového řádu ke dni právní moci dodatečného platebního výměru, tj. k datu 15. 6. 2020 a penále bylo splatné do 30 dnů ode dne splatnosti dodatečně stanovené daně, dle ust. § 251 odst. 3 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, tj. penále se stalo splatným dne 15. 7. 2020.
28. Žalobce namítá, že všechny doposud vydané zajišťovací příkazy byly soudy posouzeny jako nezákonné a samotným žalovaným zrušené. Těžko lze vyvozovat nějaké právní důsledky těchto příkazů pro žalobce. Z toho vyplývá, že žalovaným vymáhané nedoplatky s uvedeným datem splatnosti 15. 6. 2020 jsou určeny nesprávně jak do data splatnosti, tak s tím související výší úroků z prodlení.
29. Žalovaný se k úroku z prodlení vyjádřil v napadeném rozhodnutí na stranách 10 až 12. Správce daně při nařízení daňové exekuce k vymožení nedoplatku na dani, vymáhá i jeho příslušenství, jež vzniká ze zákona. Z exekučního příkazu vyplývá, které položky jsou zvyšovány o úrok z prodlení, neboť u položek 2., 4., 7., 9., 11., 13., 14. je uvedena konkrétní výše úroku z prodlení ke dni nařízení daňové exekuce a je u těchto položek také uvedeno, že se zvyšují o úrok z prodlení. Stran úroku z prodlení dle ust. § 251 b daňového řádu žalovaný uvedl, že podle ust. § 252 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.
30. Dle žalovaného zrušením zajišťovacích příkazů nemělo zpětně vliv na splatnost daně a krajský soud se s tímto názorem ztotožnil. NSS již v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS – Ej 62/2009, uvedl, že „*právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej.*“ NSS v rozsudku ze dne 9. 1. 2024, č. j. 10 Afs 119/2023-42 uvedl: „*v řízení o úroku z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu již nebylo namíste provádět věcný přezkum platebních výměrů jako podkladových aktů (...). Obdobně se zásada presumpce správnosti správních aktů propisuje do exekučního daňového řízení.*“ V době rozhodování žalovaného byly v nynější věci dodatečné platební výměry pravomocné. NSS v rozsudku ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41 uvedl: „*Při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí je tak třeba vycházet z toho, že dodatečné platební výměry nabyly poprvé právní moci dne 27. 10. 2016, důsledkem čehož nastaly účinky předvídané v § 168 odst. 4 daňového řádu. A i v době rozhodování žalovaného ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně byly dodatečné platební výměry v právní moci.*“ Dále soud považuje za

vhodné odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2023, č. j. 31 Af 33/2022-232: „*daň stanovena ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o stanovení daně (uvedené ustanovení upravuje především zánik účinnosti zajišťovacího příkazu, a to jako automatický následek stanovení daně, a tudíž i její splatnosti). (...) Jak dále doplnil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 42/2023–41, nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů představuje předěl, neboť dochází ke změně rozhodnutí, na jehož základě správce daně po právní stránce zadržuje prostředky vybrané či vymožené na základě zajišťovacích příkazů. Zatímco do právní moci dodatečných platebních výměrů byly těmito právními tituly zajišťovací příkazy, po právní moci jimi jsou právě dodatečné platební výměry. (...) Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že až do okamžiku nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů (tj. do 28. 12. 2017) držel finanční prostředky odpovídající zajištěné dani v souladu se zákonem na základě (dosud nezrušených) zajišťovacích příkazů.*

31. *Určenou splatností doměřené daně „byl správce daně, jakož i žalovaný, v souvisejících řízeních vázán. A v nyní projednávané věci je jí vázán též soud. Na tomto závěru ničeho nemění skutečnost, že posléze došlo ke zrušení podkladových zajišťovacích příkazů. (...) Ke změně určení splatnosti doměřené daně mohlo dojít toliko v řízení o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům. Jak je však známo, žalovaný tato odvolání zamítl.“ V tomto rozsudku soud dále uvedl, že „pravomocnými dodatečnými platebními výměry byl vázán i žalovaný v okamžiku, kdy rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí o námitce.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2023, č. j. 29 Af 118/2018-62).*
32. *Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 10 Af 10/2017-33 uvedl, že zrušení zajišťovacích příkazů „nemá žádný vliv na posouzení této věci, neboť zajišťovací příkaz byl ke dni vydání rozhodnutí o změně exekučního titulu již neúčinným (srov. § 168 odst. 5 daňového řádu) a nelze jej považovat za rozhodnutí, na němž by bylo rozhodnutí o změně exekučního titulu přímo závislé; takovým rozhodnutím je v daném případě rozhodnutí o stanovení daně, jehož existence – jak bylo uvedeno shora – zpochybněna nebyla.“*
33. *Krajský soud má za to, že závěry ve výše uvedených rozsudcích lze analogicky aplikovat i na nynější případ, protože zdejší soud nespatřuje pochybení žalovaného stran stanovení dat splatnosti. Žalovaný prokázal jejich zákonné opodstatnění mající oporu jednak v zákonných ustanoveních a také ve vydaných rozhodnutích. Skutečnost, že byly zajišťovací příkazy posléze shledány jako nezákonné, nemá tedy na splatnost jednotlivých pohledávek vliv. Daň byla rozhodnutími OFŘ pravomocně stanovena, a to v době platnosti zajišťovacích příkazů.*
34. *Stran úroků z prodlení se zdejší soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že tento vzniká dle § 252 odst. 2 daňového řádu „za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně“; stanovení náhradního dne splatnosti daně nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení. S prodlením daňového subjektu a se vznikem povinnosti hradit úrok z prodlení se pojí okamžik splatnosti daně. Daňový řád jej vymezuje jako poslední den lhůty pro podání řádného daňového přiznání. Naproti tomu náhradní den splatnosti je stanoven například pro podání dodatečného daňového přiznání. Rozhodným z hlediska povinnosti daňového subjektu uhradit daň a z toho i vyplývající povinnosti hradit případný úrok z prodlení je však den (původní) splatnosti; od tohoto časového okamžiku se odvíjí běh lhůty určující počátek běhu lhůty pro stanovení úroku z prodlení (viz § 252 daňového řádu v *Lichnovský, O., Ondrýšek,**

R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. Daňový řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, 1082 s.).

35. Z uvedeného tedy vyplývá, že úrok z prodlení vzniká žalobci nikoliv od 15. 6. 2020 ani od 15. 7. 2020, ale odvíjí se již od původního dne splatnosti. Úrok z prodlení tedy nevychází z nesprávného data splatnosti a nařízená exekuce tak není vyšší, než je zákonná výše.
36. Krajský soud tak uzavírá, že stran postupu žalovaného při vydání exekučního příkazu neshledal pochybení a exekuční příkaz neshledal nezákonným ani nepřezkoumatelným, pročez námitky žalobce nejsou důvodné. Námitky žalobce nebyly vyhodnoceny nesprávně a správce daně postupoval v souladu se zákonem, pročez nelze hovořit o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

IX. Závěr a náklady řízení

37. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu